

Δαίδαλος.

Τῆς Κάλιας.

Μοῖρα σὸν Ἰκαρο ἦταν νὰ πελάξῃ
καὶ νὰ χάσῃ... Τί, ὡς ἤβρε διαφισμένης
l'is φοβερὲς τῆς χειρὶός φλερούγας
ἀπ' τὸν ἱερὸ πάλερα του μπροστὰ του,
ἡ νιότη ἔριξε μόνη τὸ κορμὶ του
σὸν κίνυτο, κι' ἂν ἴσως δὲν μπορούσε
τὸ μυστικὸ, τὸ ἀγνόητος νὰ βρεῖ γῆ!

Καὶ συνταράξῃ ἀεὶ ψαλμοὺς ἀνδρώπων
σὸν πόνος, συνταράξῃ l'is γυναῖκες,
πάνω ἀπ' τὸ μέγα πέλαος νὰ βλέπουν
ἐφικτὸ κορμὶ σὰν ἑνὸς γένους
ν' ἀνεμολύνεται ἄρδιο καὶ. ζάφρον.
νὰ χάνεται ἀπ' τὰ μάτια τους... Καὶ τότε,
τῇ δαίμονα ὀμνῶν, σὰν ἑνὸς δαίμονος
τῇ συγχροῦνται ἀλέχωντο, σὰν ἑνὸς
πυκνὸ ποτὺ, ποῦ, τ' ὄνομα τους ἐφήβολο
ὡς λρεὶ καὶ ζαναχέει, ἀπὸ τὸ ἴδιο

Παίρνει ψυχὴ καὶ νόημα κι ἄξιον ἦχο . . .

Μὰ ἂν ἄντρας πού, ἀπ' τὴν πρῶτην ἐχικιά σου,
εἶπε οὐρανὸς καὶ γῆ πῶς ἦσαν ἕνα
καὶ σιὰ τοῦ κόσμου ἡ ἴδια ἡ συννοητό.
Κ' εἶπε πού ἡ γῆ νὰ σμίξει μὲ τ' ἄστέρια
μπορεῖ, ὡς βαδύ χωράφι μὲ χωράφι,
σλάχνα νὰ θρέφει κι ὁ οὐρανὸς ἂν ἄντρας
πού εἶδε πῶς ὅλα σὲ λαφῆς εἰκόνα
τ' ἀνδρώπινα εἶναι, ἡ οἱ ψυχὲς καὶ τὰ ἔργα,
κι ὅπως σὶ' ἀγάλματα ἔχουσέ καὶ χεῖρα
καὶ πόδια, νὰ βαδίζουν μοναχὰ σου
στοὺς δρόμους τοῦ φωτός, ἀναλογιστὴ
καὶ τὸ καρδιὰς νὰ χύσει τὴν ἀνδρώπων.
Κι ὡς μὲ τ' ἄντρα κορμιά δειλῶν καρὰ βί
ἐστέρωσε δαῖκόν, τὸ φόρεσε ὅλο
ὅχι μ' ἐξέφαντα, ἡ χέχλερο, ἡ χρυσάφι
μὰ, ξεδιαλέοντας ἕνα κ' ἕνα, μ' ὅλους
τοὺς ἥρωες, γὰ τ' ἀθάνατα λαζιῖ δια
τὰ μυθικά· ἂν ἄντρας πού κλεισμένο
σὺ φέρεται πῶχισε ὁ γένιος, ὅπως

ἡ καρπία ὑφαίνει μόνῃ ἡς τοῖς λαοῖς
 ποῦ δ' αὖ κρείσσει, ἀπ' τοῦ θανάτου ἡλυνίας
 γ' ἀγγάζει φύσιν σὺν ἑσπέρῃ, νεισεύῃ
 στὰ βάθρα τοῦ Λαβύρινθου, φέρεσθαι
 πῶς φέρονται στοὺς ὤμους τοῦ, κι ἀγάλλῃ
 ἀγάλλῃ ἡ πηχία ἀχρύβια τοῦ μελεῖσθαι
 μέ τοῦ νεισεύειν, καὶ βρῆκε αὐτὴ νικητέρα.

Σαῖν εἶδε πάλι, ζάφκου, ὁ λόγος αὐτοῦ
 ὅχλος δαρπὸς ἡ φοβερὴ τοῦ Τέχνη,
 ποῦ ἔχε σημάδι ἡς τοῦ Θεοῦ, νὰ δέξει
 μιᾶς γνώμης ἀκαταῖρας τοῦ στοχασθῇ
 νὰ γίγνεται· ἀν καὶ βαρὺ καὶ δουλεμένο
 κορμὶ ἀπὸ μύχλο ἀπέραντου, ἐξώσθαι
 ἡς φέρεσθαι σὰν ἄρματα, καὶ ὑψώσθαι
 ἀρχὰ, καὶ ἀνιφορεύσει τοὺς ἀνέμους
 θεοειδούς τοῦ ἔσυχνα, ὅπως κόβει
 μέ τοῦ δρεπάνι ὁ θεοειδὴς μπροστὰ τοῦ
 στή γῆ μεγάλα κύματα ἀπ' ἀσκήχου,
 πρὸ πάντων κι ἀπ' τοῦ ὅχλου, κι ἀπ' τὰ κύματα
 ποῦ τοῦ παιδὶ τοῦ σκέπασε, πρὸ πάντων
 κι ἀπ' τοῦ πένθους τὰ σύννεφα, νὰ σκεπασθῇ
 μέ τὴν ψυχὴ τοῦ τὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου.

μπορεί κι αρίστης άνθρωποι σ'όν πόνο
 μπορεί πικρές κι αδύναμες γυναίκες,
 πού σ'ά νεκροστοχίσματα μονάχα
 ή απάνω σ'ά νεκρόδειπνα μεράζουν
 λ'α λόγια σου, ν'ά πούν: "Σκληρός πατέρας
 κι αν πρὸς τὴ δύση ἀρχίναγε ν'α γέρει,
 τὸ φοβερό ζαλευόθηκε λαγίδι,
 τὴν ἔρημη γῆνι σου δέχοντας ν'α σώσει - - - "

Κι ἄλλοι μπορεί ν'ά πούν: "Τὸν κόσμο ἀφήνει
 καὶ τὴς στερῆς συνήθειες τὴν ἀνδρώπην,
 πρᾶξι ἀδύνατα γυνῶνας - - - " Τέτοια
 ν'ά πούν μπορεί - - -

Μὰ εὖ, Ιβανέ πατέρα,
 πατέρα ὅλην ἡμᾶς, ὅπου σ'εἰκόνα
 λαφῆς, ἀπὸ τὴν πρώτῃν ἐλπίδιᾶ μας,
 ἔχουμε ἰδεῖ λ'πάντα καὶ, ἢ μὲ λόγῳ,
 ἢ μὲ σμιλᾶρι, μὲ τὴν πικρὴ μας ὅλη
 ἀπάνω ἀπ' τὸ ρυθμὸ τὸ σαρκαστικόν
 ν'α ὑψώδουμε ἀγαγιόμαστε - ὦ Πατέρα
 πού καὶ γιὰ μᾶς γῆ κι οὐρανὸς εἶναι
 καὶ σ'ἡ τοῦ κόσμου ἡ ἴδια ἡ συγγένεια

καὶ λέγε ἡ γῆ νὰ σμίξει μὲ τ' ἀστέρια
 μὲν, ὡς βαδὺ χωράει μὲ χωράει
 σλάχνα νὰ δρέφει ὁ οὐρανός. Πατέρα,
 ἴς ὥρες πὺν βαραίνει σὺν καρδίᾳ μας
 ἡς γῆς ἡ πικρὰ μ' ὅλο ἡς τὸ βάρος,
 καὶ δὲ σπινθύνει ἡ νύκτ' ἡν ὥρῃ μας,
 μα' ἡ Θέλησι, πὺν ἀπάνω κι ἀπ' τοὺς λαφούς
 ὁρᾷ ἀρπυνᾶ, ἴ' σὺ δίκῃ ἡς καλὴ
 καὶ ἡ βαλίσσα ρυχή, πὺν τοὺς πυγμένους
 σφίχλοκρατεῖ καὶ δὲν τοὺς δίνει πίσω,
 ρυχή καὶ ἡ γῆ ὅπου οἱ νεκροὶ κοιμούνται.

ἴς ὥρες τοῦ ὄρθρου, πὺν μοχλοῦμε ἀκόμα,
 γὰν καὶ νεκροὶ καὶ οἱ γυνταροὶ πηγαίουν
 σὺν ἴδιο ἀνόνειρο ἢ βασιόνειρο ὑπνο,
 μὴ σταματῆς νὰ νύκνεται μπροστὰ μας
 σκαλύνοντας, μὲ ἀγρῆς, στωλῆς φλερῶντες
 τὸν οὐρανὸν ἡς σκέψης μας ἁλοῦνα,
 Δαίδαλε αἰώνιε, ἀπὸ κοσμος Ἑωσφόρος!

Ἄγγελος Στεφανὸς

